

Arrest

nr. 275 265 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 / b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEWIT *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sedert 2008 in België.

1.2. Verzoeker diende samen met zijn gezin op 9 juni 2020 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 oktober 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 oktober 2021 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 26 november 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S.(…), G.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene legt geen geldig visum voor.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het recht van verdediging “*door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

‘Betrokkene legt geen geldig visum voor’

Deze motivering is absoluut ondermaats, er wordt in geen geval rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Zo wordt er geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2008 in België verblijft. Sinds 2008 verblijft hij hier met zijn vrouw en later twee kinderen, S.(…) M(…)a en S.(…) M(…)k. Beiden in Gent geboren. Deze kinderen zijn enkel de Nederlandse taal machtig en zijn enkel hier naar school gegaan.

Verzoeker is perfect ingeburgerd en een voorbeeld voor velen.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Verzoeker kan niet verstaan hoe dergelijke formalistische conclusie zo schaars kan worden beargumenteerd.

Het is dus meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar motivering substantieel in gebreke is gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd nu zij niet verwijst naar het feit dat de hele familie van verzoeker aanwezig is in België inclusief zijn kinderen die hier naar school gaan, zijnde:

- S.(...) M(...)a geboren te Gent op (...)
- S.(...) M(...)k geboren te Gent op (...)

Men gaat dus volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij kinderen heeft die hier schoolgaand zijn. Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te deze elementen te motiveren, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij. Een enkele verwijzing naar hun bestaan uiteraard ondermaats.

Er werd dus in geen geval correcte toepassing gemaakt van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij 30 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop hij reeds voor lange tijd verblijft.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partijen enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hun hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft verzoekende partij reeds 13 jaar in ons land. Indien DVZ zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd zou zij nooit een bevel om het grondgebied te verlaten hebben afgeleverd.

Verzoekende partij is perfect Nederlandstalig en heeft zijn hele leven hier reeds uitgebouwd.

Zijn kinderen gaan hier naar school en zijn enkel de Nederlands taal machtig.

Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken nu pas besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.2. De beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Verzoeker betwist, noch weerlegt de vaststelling dat hij “geen geldig visum voor(legt)”, maar acht deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ‘ondermaats’. De Raad merkt nochtans op dat de simpele vaststelling dat de betrokkene niet beschikt over de door artikel 2 vereiste binnenkomstdocumenten in beginsel volstaat om in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.7. Verzoeker stelt in wezen in zijn beide middelen dat bij het nemen van het terugkeerbesluit geen rekening werd gehouden met zijn verblijf in België sinds 2008, met zijn in België geboren en thans schoolgaande kinderen, die volgens hem enkel de Nederlandse taal machtig zijn en met zijn familie die in België verblijft. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat voorschrijft dat rekening dient te worden gehouden met “het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand”.

2.8. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onredelijkheid of onzorgvuldigheid verwijten of een motiveringsgebrek aanwrijven doordat het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitdrukkelijke motieven bevat over de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan zich bij de uitoefening van zijn wettigheidstoetsing niet beperken tot de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing, maar dient aan de hand van het administratief na te gaan of met deze elementen rekening werd gehouden (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

2.9. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad op basis van de gegevens van het administratief dossier vast dat verzoeker, en zijn echtgenote, de elementen waarop hij zich thans beroept, had opgenomen in de humanitaire regularisatie-aanvraag die zij op 9 juni 2020 gezamenlijk hadden ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 oktober 2021 niet enkel het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), maar ook een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 juni 2020 onontvankelijk werd verklaard, waarbij alle aangehaalde elementen werden onderzocht. In de onontvankelijkheidsbeslissing wordt betreffende het verblijf in België, de kinderen, de kennis van de Nederlandse taal, enz. het volgende gesteld:

“(…) Betrokkenen verwijzen naar het feit dat hun beide kinderen geboren zijn in België. Betrokkenen verklaren dat deze geen enkele band hebben met het thuisland. Betrokkenen maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Betrokkenen hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben

bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen verklaren dat hun oudste kind steeds onderwijs kreeg in het Nederlands. Ten bewijze hiervan leggen ze schoolattesten voor waarop staat dat Milena vanaf het schooljaar 2014 -2015 tot en met het schooljaar 2019 - 2020 in België naar school ging. In dit kader verwijzen ze ook naar een studie en een aantal adviezen die het Kinderrechtencommissariaat hierrond heeft geformuleerd. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene tonen ook niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat de sociale en zakelijke banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Betrokkenen verwijzen naar de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en wijzen erop dat het belang van het kind dient voorop te staan en dat de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders dient gerespecteerd te worden. Deze beslissing betreft het ganse gezin en betekent dus geenszins dat er geraakt wordt aan de rechten, de plichten en de verantwoordelijkheden van de ouders. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen, zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Ze wijzen erop dat artikel 24 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. We merken op dat de kinderen van betrokkenen nog zeer jong zijn, namelijk tien jaar (hun dochter) en drie jaar (hun zoon). Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden worden. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat hun kinderen een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Integendeel uit de voorgelegde attesten blijkt enkel dat hun oudste kind hier naar school gaat. Er wordt niet aangetoond dat zij buiten school nog andere buitenschoolse activiteiten heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat beide kinderen buiten hun ouders geen sociaal netwerk opbouwden en dat zij niet deelnemen aan buitenschoolse activiteiten. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Armenië het belang van hun kinderen schaadt en dat hun kinderen in Armenië niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader.

Betrokkenen verwijzen verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijfjaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst, dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico

zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen nog aan dat ze nagenoeg niets of niemand meer hebben in Armenië. Echter, lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 20 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.(...)”

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, bij hem geen beroep werd ingediend. Deze beslissing is bijgevolg definitief en verzoeker kan het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) niet aanwenden om de motieven van de beslissing betreffende de humanitaire regularisatie-aanvraag opnieuw in vraag te stellen. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat met zijn verblijf in België, zijn integratie en de situatie van zijn kinderen geen rekening werd gehouden. Hij toont ook niet aan dat deze elementen een obstakel zouden vormen inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoeker oppert dat “(h)et (...) dan ook geheel onbegrijpelijk (is) dat de Dienst Vreemdelingenzaken nu pas besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied”, kan hij geenszins worden bijgetreden. Verzoeker kreeg immers blijkens het administratief dossier reeds in 2012 en 2015 bevelen betekend en werd zelfs op grond van een verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) van 31 mei 2017 gerepatriëerd. Deze verwijderingsmaatregel ging gepaard met een inreisverbod (bijlage 13sexies). Naderhand keerde verzoeker wederrechtelijk naar België terug en op 5 februari 2020 werd jegens hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen, waarbij gewezen werd op het gegeven dat hij omwille van het inreisverbod niet toegelaten is op het Belgische grondgebied. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat er nu pas besloten zou zijn tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.10. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of bij de beoordeling ervan kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN